

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Lupea Georgeta în numele inculpatului Voitco Andrei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

VOITCO Andrei Mihail, născut la 17 iulie 1989, originar și domiciliat în or. Orhei, str. M. Frunze 10.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.04.2015 – 21.12.2015;

Instanța de apel: 19.01.2016 – 19.02.2016;

Instanța de recurs: 03.05.2016 – 15.06.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Voitco A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 5 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Voitco A., avînd intenția de a păstra substanțe narcotice pentru consum personal, la data de 20 februarie 2015, aproximativ orelor 13.47 min., în rezultatul cercetării automobilului de model BMW 530 D cu n/î E199BE, proprietatea lui Voitco A., în legătură cu o altă cauză penală intentată, între bancheta șoferului și bancheta din față a pasagerului a fost depistată și ridicată o cutie de chibrit în care se afla o masă vegetală, mărunțită, uscată, cu un miros specific.

Conform raportului de expertiză chimică nr.2228 din 25.02.2015, masa vegetală, uscată, mărunțită, de culoare verde, dintr-o cutie de chibrit, depistată și ridicată la

20.02.2015, în cadrul cercetării la fața locului a automobilului de model „BMW 530D” cu numărul de înregistrare E199BE, reprezintă marijuana - substanță narcotică, cu masa totală de 3,247 gr., care conform Hotărârii Guvernului nr.1088 din 05.10.2004 constituie proporții mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, adică *păstrarea substanțelor narcotice în proporții mari și fără scop de înstrăinare*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către avocatul Lupea G., în numele inculpatului, la 04 ianuarie 2016, și inculpatul Voitco A., la 06 ianuarie 2016.

3.1. Avocatul Lupea G. a solicitat casarea sentinței, ca neîntemeiată și ilegală, cu pronunțarea unei hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă, pledînd că pedeapsa cu închisoarea este prea aspră pentru fapta săvîrșită de Voitco A.

În susținerea apelului, avocata Lupea G., printre altele, a invocat că instanța de judecată și-a depășit în mod vădit atribuțiile și a indicat că la moment pe rol în curs de judecare se află o altă cauză penală, de fapt care a generat cercetarea automobilului inculpatului. Orice persoană este prezumată nevinovată pînă ce nu îi va fi demonstrată vinovăția sa, în acest sens aplicînd pedeapsa reală cu închisoare, instanța de judecată nu avea drept să ia în calcul o altă cauză penală adică pedepsindu-l pe Voitco A. pe presupunere vădită. Voitco A. este pentru prima dată atras la răspundere penală, fiindu-i incriminată săvîrșirea unei infracțiuni ușoare, s-a admis cererea de examinare potrivit art.364¹ Cod de procedură penală, este angajat în cîmpul muncii SRL „Platco-Grup” fără antecedente penale, sancțiunea art.217 alin. (2) Cod penal prevede amendă sau muncă neremunerată anticipat închisorii, însă instanța de judecată subiectiv a apreciat că numai izolarea de societate va atinge scopul pedepsei penale.

3.2. Inculpatul a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă, invocînd că recunoaște fapta comisă, se căiește sincer de cele comise, a făcut concluziile necesare și promite că pe viitor nu va mai încălca legea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2016 apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar, încadrînd just acțiunile inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal și corect stabilindu-i pedeapsa prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de 5 luni închisoare.

Prin urmare, la stabilirea categoriei pedepsei, just s-a ținut cont de faptul că inculpatul și-a recunoscut integral vina, s-a căit sincer de cele comise și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii.

La soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului, care, de fapt, este și obiectul apelului, s-a apreciat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor expuse de legislator în art. 7, 61 și 75 Cod penal, pedeapsa fiind aplicată în limitele prevăzute de lege. În sentință, se cuprind datele privind persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație la stabilirea categoriei și măsurii acesteia.

Instanța de apel a remarcat că Voitco A. are statut de inculpat în cauza penală cu nr. 2015020348, fiind învinuit de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 164 alin. (1) și art. 172 alin. (1) Cod penal, la etapa actuală, această cauză se judecă, aflându-se pe rolul Judecătoriei Criuleni. Prin alte cuvinte, inculpatul se află și în stare de învinuire de pluralitate de infracțiuni.

Astfel, relevante în sensul dat, sînt considerentele cuprinse în sentință: *„În același timp instanța va ține seama de circumstanțele personale ale inculpatului, care deși nu a fost judecat și sunt lipsă antecedentele penale, la moment pe rol în curs de judecare se află o altă cauză penală, de fapt care a generat cercetarea automobilului inculpatului și ca rezultat au fost depistate substanțele narcotice. Privind gravitatea infracțiunii prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal săvârșită de către inculpat instanța, conform art.16 Cod penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare comise cu intenție. Analizînd în cumul aceste circumstanțe, vîrsta inculpatului, audiînd în dezbaterile judiciare procurorul și avocatul, care au pledat pentru aplicarea unei sancțiuni sub formă de amendă, instanța de judecată reține că, corectarea inculpatului este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse penale cu închisoare. Această convingere este fundamentată pe circumstanțele faptei, pericolul pentru sănătatea și securitatea publică pe care îl generează consumul de substanțe narcotice. La fel, este de menționat că, inculpatul depistînd cutia de chibrit cu conținut de droguri, nu a nimic dar a păstrat-o, a consumat din această cantitate, mai mult inculpatul singur a declarat că, anterior a mai consumat substanțe narcotice de vreo trei ori. Prin urmare, modalitatea de executare a pedepsei este în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control ce vine să prevină antrenarea sa viitoare în activități de același gen, raportat la fapta comisă, gradul de pericol social al acesteia, sancțiunea sub formă de amendă nefiind suficientă, chiar dacă inculpatul a avut o conduită bună anterior și pe parcursul cercetărilor.”*

În atare situație, instanța de apel a specificat că, la caz, motivat s-a concluzionat asupra faptului că atingerea scopului pedepsei se va obține prin aplicarea pedepsei cu închisoarea față de Voitco A., iar un careva temei legal pentru aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege sau pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei - nu există, deoarece în cauză nu s-au constatat circumstanțe excepționale, ce justifică aplicarea prevederilor art. 79 și 90 Cod penal, neexistînd nici temeiuri pentru aplicarea pedepselor alternative – amenda sau munca neremunerată.

6. Nefiind de acord cu soluțiile pronunțate de instanțele de fond avocata Lupea G. a atacat cu recurs ordinar sentința și decizia instanței de apel solicitînd casarea acestora, în

partea individualizării pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

Recurenta menționează că instanța de judecată și-a depășit în mod vădit atribuțiile și a indicat că la moment pe rol în curs de judecare se află o altă cauză penală, de fapt care a generat cercetarea automobilului inculpatului.

Totodată, avocata menționează că Voitco A. este pentru prima dată atras la răspunderea penală și i se incriminează săvârșirea unei infracțiuni ușoare, s-a admis cererea de examinare a cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, este angajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, sancțiunea art. 217 alin. (2) Cod penal prevede amendă sau muncă neremunerată anticipat închisorii, însă instanța de judecată subiectiv a apreciat că numai izolarea de societate a inculpatului va atinge scopul pedepsei penale.

De asemenea, apărătorul specifică că, la etapa judecării apelului, completul de judecată a fost format contrar exigențelor legii, și anume, judecătorul Babenco B. nu putea examina cauza în ordine de apel pe motiv că a participat la examinarea măsurii de reprimare în privința lui Voitco A., ca dovadă în cauza penală fiind decizia Curții de Apel cu participarea judecătorului numit.

În drept, recurenta își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de avocata Lupea G. menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, iar în vederea acestei statuări se expun următoarele argumente de fapt și de drept.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se reține că instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de avocata Lupea G. se constată că aceasta invocă ca temeiuri de drept pct. 2) și 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală și susține că în privința lui Voitco A. a fost aplicată o pedeapsă prea aspră pentru fapta comisă și completul care a judecată cauza în instanța de apel a fost constituit cu încălcarea legii procesuale.

În esență, recurenta critică decizia instanței de apel, de altfel și cea a instanței de fond, din două considerente, precum că, în viziunea sa, greșit a fost individualizată

pedeapsa în privința lui Voitco A. în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, de 5 luni închisoare, și totodată contrar legii a fost constituit completul de judecată care s-a pronunțat asupra prezentei cauze în apel, or judecătorul Babenco B. a participat anterior la judecarea acestei cauze și s-a expus asupra măsurii preventive în privința inculpatului.

În același timp, instanța de recurs constată că, recurenta este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv în această parte nu vor fi verificate hotărârile contestate.

În continuare, pornind de la expunerea argumentelor instanței de recurs, care au stat la baza adoptării soluției de inadmisibilitate, se enunță că, pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, art. 217 alin. (2) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Voitco A.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

În cauza deferită judecării, potrivit sentinței adoptate în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Voitco A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 5 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și *inter alia*, instanța a specificat că, corectarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea față de dînsul a unei pedepse penale sub formă de închisoare.

Or, această convingere a fost fundamentată pe circumstanțele faptei și reieșind din pericolul pentru sănătatea și securitatea publică pe care îl generează consumul de substanțe narcotice.

La fel, s-a menționat că, inculpatul depistând cutia de chibrit în care erau droguri, nu a nimicit-o, dar a păstrat-o, a consumat din acestea, mai mult inculpatul singur a declarat că, anterior a mai consumat substanțe narcotice de vreo trei ori.

Prin urmare, stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, este în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control ce vine să prevină antrenarea sa viitoare în activități de același gen, iar raportat la fapta comisă, gradul de pericol social al

acesteia, sancțiunea sub formă de amendă solicitată de părți nu este efectivă și suficientă, chiar dacă inculpatul a avut o conduită bună anterior și pe parcursul cercetării judecătorești.

În continuare, se enunță că, fiind verificată legalitatea sentinței, instanța de apel subsidiar a reiterat că, corect în cauză a fost individualizată pedeapsa în privința lui Voitco A., soluția instanței de fond fiind menținută fără careva modificări. Or, trasarea acestei concluzii, în opinia Colegiului penal, a avut la bază niște argumente temeinice și relevante, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Față de cele ce preced, Colegiul penal reține că instanțele au efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului urmărind în acest sens comportamentul său din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, precum și de circumstanțele săvârșirii acesteia. Din atare considerente, Colegiul penal opinează că temeiul pentru recurs invocat de recurentă nu este relevant cauzei, iar instanțele și-au motivat just soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilindu-i o pedeapsă proporțională faptei săvârșite.

Într-un alt aspect, Colegiul consideră relevant de a face remarcă despre faptul că, potrivit cererii de recurs înaintate de avocata Lupea G., aceasta pretinde că, în speță, incorect a fost constituit completul pentru judecarea cererilor de apel, adică judecătorul Babenco B. cu toate că era în prezența circumstanței de incompatibilitate, a participat la judecarea apelurilor pe fond.

Însă, verificând subsidiar actele cauzei, Colegiul găsește neîntemeiate alegațiile recurente în acest sens, or careva acte întru confirmarea acestei ipoteze nu se regăsesc anexate la dosar.

În consecință, Colegiul penal conchide că, la caz, nu se constată vreun temei pentru casarea soluției instanței de apel, iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de fond, menținută și de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Pe lângă acestea, este necesar de a specifica că recurenta, invocând eroarea de drept prevăzută de pct. 6), menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a expus argumentat asupra tuturor motivelor din cererea sa de apel, cu toate acestea dînsa nu relevă expres asupra căror anume motive nu s-a pronunțat instanța.

Din atare considerente, Colegiul penal respinge, ca nefondate, alegațiile titlării dreptului de recurs și în această parte și reiterează că invocarea unor pretense erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu. Mai mult, Colegiul penal apreciază că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art.6 CEDO, dat fiind și faptul că cauza a fost judecată în

procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, iar împotriva unei atare sentințe inculpatul și apărătorul acestuia pot exercita calea de atac a apelului, doar numai sub aspectul procedurii și individualizării pedepsei.

Avînd în vedere considerentele menționate supra și raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele invocate în cererea de recurs ordinar declarat de avocata Lupea G., sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Lupea Georgeta în numele inculpatului Voitco Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe Voitco Andrei Mihail, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru